

Embeder, i alt Fald Embeder paa indtil 2,800 Kr.“.

Altsaa, den daværende Kultusminister mente, at han med de Midler, han havde til sin Raadighed, godt kunde komme de Præster til Hjælp, der er Tale om i det foreliggende Lovforslag. Og naar man nu ved, hvor betrængt Statskassen er, forstaar jeg ikke, at man nu her vil paatvinge den nuværende Kultusminister en Bevilling, som den tidligere ikke ønskede, og som man heller ikke fra den nuværende Kultusministers Side har hørt nogen som helst Udtalelse om, at han ønsker at faa. Jeg skal fremdrage et lignende Forhold. Vi have f. Eks. fra vor Side Gang paa Gang stillet Forslag om en Forhøjelse af Stats-Skovarbejdernes Løn. For saa vidt den ærede Landbrugsminister der kunde fremføre noget lignende som den ærede Kultusminister, at han havde Midler til sin Raadighed, hvorigennem han kunde komme disse Skovarbejdere til Hjælp — og jeg vil ikke gaa op til en for en Skovarbejder saa svimlende Løn, som der her er Tale om, indtil 2,800 Kr., men hvis han sagde, at han kunde komme de Skovarbejdere til Hjælp, der havde en Løn af 1,000 Kr. og ikke havde faaet den forbedret i de sidste 10 Aar, er jeg aldeles overbevist om, at saa vilde de ærede Forslagsstillere, som her forlange 25,000 Kr. til Præsterne, sige, at saa var der ikke Spør af Mening i, at Statskassen skulde yde Hjælp til Skovarbejderne, naar Ministeren endda kunde hjælpe dem. Paa samme Maade finder jeg heller ikke, at der er nogen Mening i, at vi nu skulle bevilge Penge af Statskassen til Præsternes Lønninger, naar Ministeren erklærer, at han kan ad andre Veje skaffe Præsterne denne Forbedring. Vi kunne altsaa ikke paa nogen Maade gaa med til at stemme for de 15 Medlemmers Forslag.

Hvad angaar det Forslag, der er stillet af Mindretallet paa 7 Medlemmer, er det jo i Overensstemmelse med det Forslag, der blev vedtaget her i Landstinget ved anden og tredje Behandling. Det Flertal, der den Gang stemte for det Forslag, ser ud til at være gaaet itu. Folkeledingsmanden fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har atter, synes det, øvet sin dragende Magt overfor de Frikonservative, han har atter faaet dem i sin Favn. Saaledes ser det ud, men det bliver noget mellem de to konservative Partier, som ikke vedkommer os. Overfor de 7 Medlemmers Forslag er vor Stilling den samme, Vor Stilling overfor de tre Forslag, der

foreligge, vil altsaa være den, at overfor Forslaget af Mindretallet paa 2 Medlemmer ville vi undlade at stemme, de andre to Forslag ville vi stemme imod.

Jørgen Pedersen: Det er jo et Fællesudvalgs Opgave at søge at udjævne Uoverensstemmelser mellem de to Ting om en enkelt Sag, som ikke har kunnet lade sig udjævne gennem de foregaaende Forhandlinger. Som Følge deraf maa de Forslag, som Fællesudvalget stiller, hvis de skulle have Udsigt til at løse Opgaven, efter min Opfattelse være Mæglingforslag. Hverken det ene eller det andet af de to Mindretalsforslag, der foreligge, have en saadan Karakter, hverken det, der motiveres af det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Matzen), eller det andet, som af visse Grunde ikke er blevet motiveret. Jeg kan derfor ikke se anderledes paa Sagen, end at Vedtagelsen af det ene eller det andet af disse Forslag vil være ensbetydende med Sagens Forkastelse.

Til den ærede Ordførers Motivering af de 15 Fællesudvalgsmedlemmers Forslag har jeg ikke meget at sige. Det, der har bevæget mine Meningsfæller og mig til at gaa med til dette Forslag, er Ønsket om at bevare Menighedsraadene, idet det er vor Opfattelse, at dersom de bortfaldt nu, vilde det medføre Ulemper omkring i Sognene og mange Steder blive mødt med Beklagelse. Det blev os klart, at for at opretholde Menighedsraadene fremdeles vilde det være nødvendigt at gøre den Indrømmelse, at der samtidig skete en Fornyelse af det kirkelige Udvalg, valgt efter de samme Regler, som det kirkelige Udvalg blev valgt efter første Gang, og som findes i Loven af 15. Maj 1903. Denne Indrømmelse kunde vi ogsaa saa meget lettere gaa med til — en Indrømmelse var jo nødvendig, det var den Betingelse, der stilledes for, at Forslaget i den af Folketinget vedtagne Skikkelse kunde gennemføres — som den jo foreløbig ikke har andet end teoretisk Interesse; dersom den skal kunne faa praktisk Betydning, vil det være nødvendigt, at Ministeren ønsker Udvalget, og at begge Rigsdagens Åfdelinger ere villige til at bevilge de Midler, der kræves, for at Udvalget kan træde i Virksomhed.

Den ærede Ordfører lagde en Del Vægt paa, at denne Bestemmelse var kommen med; jeg tillægger den altsaa mindre Betydning. Man kan sige derom, at den er Udtryk for den Opfattelse, at Rigsdagen saaledes ikke har opgivet Tanken om en Kirkeforfatning, idet dette Udvalgs